

Arrest

nr. 238 296 van 9 juli 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. BARTOS
Rue Sous-le-Château 13
4460 GRÂCE-HOLLOGNE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 7 juli 2020 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 2 juli 2020 tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juli 2020.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat T. BARTOS verschijnt voor verzoeker en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die gebruik maakte van een andere identiteit, werd op 1 mei 2019 aangetroffen op het Belgisch grondgebied. De gemachtigde van minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van

Asiel en Migratie nam dezelfde dag een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

1.2. Op 28 juni 2019 verzocht verweerder de Duitse autoriteiten om verzoeker, met toepassing van artikel 18.1.b. van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening nr. 604/2013), terug te nemen.

1.3. De Duitse autoriteiten willigden het terugnameverzoek, op grond van artikel 18.1.b. van de verordening nr. 604/2013, in op 4 juli 2019.

1.4. Verweerder deelde de Duitse autoriteiten, via een op 12 augustus 2019 gedateerde brief, mee dat verzoeker was ondergedoken en de termijn van overdracht werd verlengd tot achttien maanden.

1.5. Verzoeker werd op 24 juni 2020 nogmaals aangetroffen bij een politiecontrole.

1.6. Op 25 juni 2020 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen.

1.7. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 2 juli 2020 de beslissing tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat en beslissing tot terugleiding naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat

In uitvoering van artikel 51/5/1, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt besloten dat

de heer, die verklaart te heten,

naam : [M.]

voornaam : [A.]

[...]

nationaliteit : Eritrea

in voorkomend geval, alias : [S.D.] [...]; [M.A.] [...]; [DM.] [...]; [D.M.] [...]; [M.S.] [...]

overgedragen dient te worden aan de verantwoordelijke lidstaat, met name Duitsland.

In uitvoering van artikel 51/5/1, §2, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt betrokkene teruggeleid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat.

REDEN VAN DE BESLISSING

Betrokkene werd vastgehouden in het gesloten centrum van plaats naar aanleiding van een positieve Eurodac hit van Duitsland op 12.12.2016. Op 28.06.2019 werd er voor betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Duitse instanties die op 04.07.2019 instemden met de terugname van betrokkene op grond van artikel 18.1 (b) van Verordening 604/2013.

Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag van 25.06.2020 aan de politie van Polbruno en op 29.06.2020 in het gesloten centrum van Vottem dat hij verblijft sinds twee jaar in België. Betrokkene verklaart dat hij wil naar de verenigd koninkrijk reizen. Betrokkene verklaart dat hij een verstopte neus heeft en dat hij moeite heeft met ademen. Hij verklaart dat hij geen familie of minderjarige kinderen heeft in België.

We benadrukken dat de Duitse autoriteiten met toepassing van artikel 18.1 (b) van Verordening 604/2013 instemden met de terugname van betrokkene. Dit artikel stelt: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". We verwijzen verder ook naar artikel 18.2, §1, van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af".

Dit impliceert dus dat het door betrokkene in Duitsland ingediende verzoek om internationale bescherming nog niet het voorwerp is van een definitieve beslissing. Betrokkene zal bijgevolg, na overdracht aan Duitsland, opnieuw toegang verkrijgen tot de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de Duitse instanties zullen het onderzoek van het verzoek kunnen verder zetten of aanvatten, indien de betrokkene dat wenst. De Duitse instanties zullen dit verzoek om internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek. Bovendien zal de betrokkene gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Duitsland voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene dient te worden benadrukt dat Duitsland een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming minder waarborgen in Duitsland dan in België zou genieten. Duitsland heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève van 28 juli 1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een verzoek om internationale bescherming op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een verzoek om internationale bescherming. Het verzoek om internationale bescherming van betrokkene zal door de Duitse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die subsidiaire bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een overdracht aan Duitsland een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het EVRM. Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat hij, na zijn aankomst in Duitsland, door de Duitse autoriteiten zonder meer zal worden gerepatriëerd naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer in het kader van zijn verzoek is vastgesteld of hij al dan niet internationale bescherming behoeft of dat hij er als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag van 25.06.2020 aan de politie van Polbruno en op 29.06.2020 in het gesloten centrum van Vottem dat hij verblijft sinds twee jaar in België. Betrokkene verklaart dat hij wil naar de verenigd koninkrijk reizen. Betrokkene verklaart dat hij een verstopte neus heeft en dat hij moeite heeft met ademen. Hij verklaart dat hij geen familie of minderjarige kinderen heeft in België.

We merken op dat dit hoofdzakelijk een persoonlijke beoordeling van de betrokkene betreft en geen aanleiding geeft om af te zien van een overdracht naar Duitsland. De betrokkene maakte tijdens het politieverhoor en/of het verhoor in het gesloten centrum bovendien geen gewag van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Duitsland die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie werden ervaren of die volgens hem wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag van 25.06.2020 aan de politie van Polbruno en op 29.06.2020 in het gesloten centrum van Vottem dat hij verblijft sinds twee jaar in België. Betrokkene verklaart dat hij wil naar de verenigd koninkrijk reizen. Betrokkene verklaart dat hij een verstopte neus

heeft en dat hij moeite heeft met ademen. Hij verklaart dat hij geen familie of minderjarige kinderen heeft in België.

Met betrekking tot de verklaring die betrokkene geeft waarom hij niet terug kan naar Eritrea, dient te worden opgemerkt dat deze informatie slaat op de redenen waarom betrokkene het land waarvan hij het staatsburgerschap verklaart te bezitten of waar hij zijn gewoonlijk verblijf zou hebben gehad, zou zijn ontvlucht. Deze inhoudelijke verklaringen worden niet in overweging genomen in het kader van de Dublinprocedure waarbij op basis van de Dublin-III-Verordening de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming wordt vastgesteld.

Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een overdracht van betrokkene aan Duitsland, dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van rapporten van toonaangevende en gezaghebbende organisaties Kalkmann Michael, "Country Report: Germany.", AIDA, last updated 16.04.2019 te consulteren op <http://www.asylumineurope.org/reports/country/germany> niet zonder meer kan gesteld worden dat men als verzoeker om internationale bescherming in Duitsland automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men een verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn.

In de aangehaalde rapporten van de hierboven vermelde toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten wordt bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Duitsland dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Duitsland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Duitsland dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Duitsland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin III-Verordening geen personen over te dragen aan Duitsland omwille van structurele tekortkomingen in het Duitse systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Duitsland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Wat betreft de actuele situatie waarbij er in Duitsland momenteel een hoge instroom is van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten ten gevolge van de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgrijpen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten, dient te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekent dat betrokkene na zijn overdracht aan de Duitse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Er zijn evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden waaruit blijkt dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in Duitsland door de verhoogde instroom van verzoekers om internationale bescherming in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen structureel zijn.

Wat betreft eventuele elementen van racisme, dient bovendien te worden opgemerkt dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Dit impliceert echter niet automatisch dat, wat betreft de behandeling van het verzoek om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers om internationale bescherming, personen die aan Duitsland worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013 een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

Wat betreft de publicaties in analoge en digitale media met betrekking tot de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten in Duitsland en de organisatorische problemen die

daar mee gepaard zouden gaan, dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn: publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van bovenstaande toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties.

Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en anderen versus Refugee Applications Commissioner en Minister for Justice, Equality and Law Reform onder meer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een verzoeker om internationale bescherming aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de verzoeker om internationale bescherming zullen worden geëerbiedigd in de lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn verzoek om internationale bescherming te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen, bevoegd is om een in een Unieland ingediend verzoek om internationale bescherming te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepaling van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming wordt ingediend, de verzoeker om internationale bescherming niet aan die eerste lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermelde richtlijnen, in casu 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU, in een bepaalde lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielerzoek te behandelen, in gevaar brengen.

Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als verzoeker om internationale bescherming of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van verzoekers om internationale bescherming in Duitsland zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Duitsland te kort schieten of structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan die lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van deze rapporten, waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene wordt toegevoegd, en de door betrokkene aangehaalde verklaringen kan er dan ook geen intentionele bedreiging van zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit uitgaande van de Duitse autoriteiten worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn geval feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en artikel 3 van het EVRM wordt weerlegd. Hiervan is sprake als de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn verzoek in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming door de verantwoordelijke lidstaat niet zal worden onderzocht en dat er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van artikel 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van artikel 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Duitsland een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Duitsland er toe zal leiden dat hij gerepatrieerd

zal worden naar het land waarvan hij verklaart het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft. Betrokkene maakt het evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Duitse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaart het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet internationale bescherming behoeft.

Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag van 25.06.2020 aan de politie van Polbruno en op 29.06.2020 in het gesloten centrum van Vottem dat hij verblijft sinds twee jaar in België. Betrokkene verklaart dat hij wil naar de verenigd koninkrijk reizen. Betrokkene verklaart dat hij een verstopte neus heeft en dat hij moeite heeft met ademen. Hij verklaart dat hij geen familie of minderjarige kinderen heeft in België.

Er zijn in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in de verantwoordelijke lidstaat, in casu Duitsland. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat, in casu Duitsland, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU, noch op het artikel 3 van het EVRM. Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratief dossier kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag van 25.06.2020 aan de politie van Polbruno en op 29.06.2020 in het gesloten centrum van Vottem dat hij verblijft sinds twee jaar in België. Betrokkene verklaart dat hij wil naar de verenigd koninkrijk reizen. Betrokkene verklaart dat hij een verstopte neus heeft en dat hij moeite heeft met ademen. Hij verklaart dat hij geen familie of minderjarige kinderen heeft in België.

Een schending van artikel 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15 december 1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat

In uitvoering van artikel 51/5/1, §2, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt besloten dat

de heer, die verklaart te heten,

naam : [M.]

voornaam : [A.]

[...]

nationaliteit : Eritrea

vastgehouden wordt te Vottem met het oog op de uitvoering van de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

REDEN VAN DE BESLISSING

Gelet op artikel 1, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, bestaat er een significant risico op onderduiken van betrokkene.

0 1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

Betrokkene beweert sinds 2 jaar in België te verblijven maar hij kan dit echter niet bewijzen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

0 2° de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt;

Betrokkene verbergt zijn echte identiteit door gebruik te maken van een alias: [S.D.] [...]. [M.A.] [...]; [DM.] [...]; [D.M.] [...]; [M.S.] [...]

0 3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

0 7° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij zijn vingerafdrukken reeds heeft gegeven in een andere Staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, na een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend;

Betrokkene verzweeg tijdens het hoorrecht d.d. 25.06.2020 dat zijn vingerafdrukken reeds in Duitsland werden afgenomen, zoals blijkt uit een analyse van de Eurodacdatabank.

0 9° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij vroeger reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in een andere Staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming;

Betrokkene verzweeg tijdens het hoorrecht d.d. 25.06.2020 dat hij reeds om internationale bescherming heeft verzocht in Duitsland zoals blijkt uit een analyse van de Eurodacdatabank."

Dit is de bestreden beslissing.

1.8. Via een op 3 juli 2020 gedateerd schrijven deelden de Duitse autoriteiten verweerder mee dat het terugnameakkoord van 4 juli 2019 niet langer geldig was aangezien verzoeker op 16 augustus 2019 opnieuw werd geregistreerd in Duitsland. De Duitse autoriteiten gaven aan dat een nieuw terugnameverzoek moest worden ingediend.

1.9. Op 8 juli 2020 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie ten aanzien van verzoeker de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde staat om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen.

2. Rechtsmacht van de Raad

Inzake de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat dient te worden opgemerkt dat deze beslissing werd genomen met toepassing van artikel 51/5/1, § 2, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding in een

welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in overeenstemming is met de wet.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Het belang betreft een ontvankelijkheidsvoorwaarde waaraan ook dient voldaan te worden bij een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging (cf. W. Weymeersch, "Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel." in G. DEBERSAQUES, M. VAN DAMME, S. DE CLERCQ EN G. LAENEN (eds.), *Rechtsbescherming door de Raad van State 15 jaar procedurele vernieuwing*, Brugge, die Keure, 2004, 161.)

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De schorsing van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

De Raad dient vast te stellen dat in het in casu bestreden besluit tot overdracht wordt aangegeven dat Duitsland verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat verzoeker buiten het Belgische grondgebied indiende en dat de Duitse autoriteiten instemden met een terugnameverzoek.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt evenwel dat de Duitse autoriteiten op 3 juli 2020 aan verweerder meedeelden dat het terugnameakkoord waarnaar verweerder verwees niet langer geldig is en dat een nieuw akkoord dient te worden aangevraagd. Verweerder heeft het door de Duitse autoriteiten ingenomen standpunt niet betwist, doch heeft op 8 juli 2020 met betrekking tot verzoeker een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats "om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen" genomen. Verweerder heeft door op deze wijze te handelen aangegeven dat de in voorliggende zaak bestreden beslissing geen geldingskracht meer heeft en deze beslissing stilzwijgend werd opgeheven. Verweerder zal pas nadat opnieuw is bepaald welke lidstaat verantwoordelijk is voor het verzoek om internationale bescherming en een (nieuw) akkoord van deze lidstaat werd verkregen een nieuw besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat kunnen nemen.

Gelet op het voorgaande blijkt niet dat verzoeker nog een actueel belang heeft bij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de in casu bestreden beslissing. Deze vaststelling volstaat om het beroep als onontvankelijk af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend twintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. M. DENYS,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

G. DE BOECK